

УДК 343.982.5

В.М. СТРАТОНОВ, докт. юрид. наук,
доц., Херсонський юридичний інститут Харків-
ського національного університету внутрішніх
справ

О.В. ЗАХАРЧЕНКО, Харківський націо-
нальний університет внутрішніх справ

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧОГО З ОРГАНОМ ДІЗНАННЯ В ПРОЦЕСІ РОЗШУКУ ТА ВСТАНОВЛЕННЯ МІСЦЯ ЗНАХОДЖЕННЯ ОБВИНУВАЧЕНОГО

Ключові слова: взаємодія слідчого з органом діз-
нання, розшук

Взаємодія – це універсальна форма зміни станів об'єктів. У соціальній психології поняття взаємодії використовується для характеристики дійсних міжособистісних контактів людей у процесі спільної роботи і для опису взаємних впливів в ході спільної роботи. Взаємодія міжособистісна може передбачати випадковий, навмисний, приватний або публічний характер, тривалий або коротко-строковий термін, вербальний або невербальний особистий контакт двох чи більше людей, в процесі яких настають взаємні зміни їхньої поведінки, діяльності, стосунків, установок, психічного стану. Завдяки взаємодії досягається пристосування дій однієї людини до іншої, спільність у розумінні ситуації, змісту роботи і солідарності або згоди між ними. Взаємодія, як форма контактів і взаємовпливу людей у процесі спільної роботи, може бути тривалою, стійкою, особистою та суспільною. У процесі взаємодії важливо не тільки обмінятися інформацією, але й спланувати загальну діяльність й організувати її. У цьому виявляється суб'єктивний характер взаємодії.

Необхідність взаємодії слідчого з органом дізнання в процесі розшуку та встановлення

місця знаходження обвинуваченого диктується потребами практики. Проте взаємодія, як при проведенні розшукової роботи слідчим, так і під час проведення розслідування в цілому, погоджується за місцем, часом скоєння злочину та завданнями на підставі правових норм.

Слід підкреслити, що проблеми взаємодії слідчих різних правоохоронних відомств при розслідуванні злочинів наукою кримінально-процесуального права спеціально не вивчались, внаслідок чого відсутні наукові розробки, настільки необхідні для юридичної практики. В той же час доречно звернути увагу на те, що окремі теоретичні і практичні аспекти взаємодії в діяльності слідчих були предметом дослідження таких вчених, як А.М. Балашов, Б.О. Вікторов, С.М. Вологін, М.М. Гапанович, І.Ф. Герасимов, О.О. Герасун, Й.М. Гуткін, А.Я. Дубинський, В.О. Дубрівний, Є.П. Іщенко, Л.М. Карнеєва, А.П. Кругліков, О.М. Ларін, О.Р. Михайленко, В.А. Рогожин, С.В. Слінько, О.О. Чувільов, Н.А. Якубович та інших.

Однак у працях цих авторів головна увага приділялась, переважно, визначенню правових підстав, сутності та значення взаємодії слідчого тільки з органами дізнання. Проблемам власне правового забезпечення взаємодії слідчих різних правоохоронних відомств в науці кримінального процесу взагалі не приділялось уваги, і комплексному дослідженню не піддавалося. Тому ми ставимо за мету розкрити загальні положення взаємодії слідчих різних правоохоронних відомств у кримінальному судочинстві з урахуванням специфіки їх діяльності, визначення пропозицій, спрямованих на удосконалення норм чинного кримінально-процесуального законодавства, інших нормативно-правових актів і правозастосовчої практики правоохоронних органів.

Насамперед потрібно визначити головні завдання взаємодії, що передбачені у ст.2 КПК України та інструкціях про взаємодію, оголошених відомчими наказами МВС України. Такими завданнями є: попередження злочинів; всебічне, повне розкриття і розслідування злочинів; спільна діяльність із розшуку

злочинців; притягнення до встановленої законом відповідальності осіб, що вчинили злочини, та відшкодування завданої ними шкоди.

Правовою підставою взаємодії органів досудового слідства і дізнання є ті норми кримінально-процесуального закону, в яких передбачено загальні для них завдання: зміцнення законності і правопорядку, попередження і розкриття злочинів, охорона інтересів суспільства, прав і свобод громадян (ст.2 КПК України); всебічне повне та об'єктивне розкриття злочинів (ст.22 КПК України) та викриття осіб, винних у їх вчиненні; виявлення причин та умов, які сприяли вчиненню злочину (ст.23 КПК України); забезпечення правильного застосування закону – з тим, щоб кожний, хто вчинив злочин, був відданий справедливому покаранню, і жодний невинний не був притягнутий до кримінальної відповідальності і засуджений (ст.2 КПК України); визначення характеру і розміру збитку, заподіяного злочинцями, і вживання заходів із метою забезпечення цивільного позову або можливої конфіскації майна (ст.ст.28, 29 КПК України).

Розкриття багатьох злочинів пов'язане з певними проблемами. Слідчому чи особі, яка проводить дізнання, одному діяти складно і перебороти ці труднощі можна лише шляхом поєднання заходів процесуального та оперативно-розшукового характеру. До того ж, як зазначає В.С. Венедиктов, у процесі розслідування злочинів, крім застосування спеціальних знань, у зв'язку з розробкою наукових основ оперативно-розшукової діяльності все більш актуальною стає проблема встановлення границь між криміналістичною та оперативно-розшуковою тактикою, залученням даних отриманих під час проведення оперативно-розшукових заходів, у процесі доказування по кримінальним справам [1].

Характеризуючи сутність взаємодії слідчого й органу дізнання, можна зазначити, що вона передбачає спільні зусилля у розкритті та розслідуванні злочинів шляхом поєднання методів і засобів, притаманних їм при чіткому розмежуванні повноважень органів досудово-

го слідства і дізнання. Але саме єдність завдань є основою їхніх взаємовідносин, важливою теоретичною основою взаємодії, що повинна бути активною і продовжуватися до розкриття злочину. При цьому кожний учасник взаємодії несе персональну відповідальність за свої дії.

Сутність і значення взаємодії органів досудового слідства і дізнання найкраще можна розкрити шляхом аналізу його теоретичних і правових основ.

Теоретичними основами взаємодії є положення, що пояснюють його зміст і значення. З'ясування теоретичних основ слідчими й оперативними співробітниками є неодмінною умовою осмисленості і цілеспрямованості взаємодії, забезпечення її законності й ефективності. Теоретичні підстави взаємодії складають: спільність завдань органів досудового слідства і дізнання; процесуальні акти органів дізнання мають таку ж юридичну чинність, як і процесуальні акти слідчого; використання можливості кожного з взаємодіючих органів.

Правову основу взаємодії слідчого з органом дізнання складають:

1. *Кримінально-процесуальне законодавство*. Ст.ст.104, 114, 139 КПК України визначають форми взаємодії з моменту виникнення приводу для порушення кримінальної справи і до завершення розслідування. Наприклад, у ч.3 ст.114 КПК України зазначено: «Слідчий по розслідуваних ним справах має право давати органам дізнання доручення та вказівки про провадження розшукових та слідчих дій і вимагати від органів дізнання допомоги при провадженні окремих слідчих дій. Такі доручення і вказівки слідчого є для органів дізнання обов'язковими» [2].

2. *Закони України*: «Про прокуратуру» (ст.32); «Про оперативно-розшукову діяльність» (п.1 ст.7: «Підрозділи, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, зобов'язані: виконувати письмові доручення слідчого, вказівки прокурора, рішення суду і запити уповноважених державних органів, установ і організацій про проведення оперативно-розшукових заходів») [3]; «Про організацій-

но-правові основи боротьби з організованою злочинністю»[4]; «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві»[5].

3. *Підзаконні нормативні акти.* До них належать накази, положення, постанови, що видаються Генеральною прокуратурою, СБУ, МВС України. Значення підзаконних нормативних актів полягає у тому, що вони сприяють правильній реалізації законодавчих розпоряджень.

Іноді в ролі правових основ взаємодії органів досудового слідства й оперативних підрозділів можуть виступати постанови Пленуму Верховного Суду України. Викладене вище дозволяє перейти до аналізу поняття взаємодії. У широкому розумінні цього слова під взаємодією розуміється процес впливу об'єктів один на одного, що породжує їхню взаємну обумовленість і зв'язок. Частіше всього у визначенні взаємодії вказуються такі ознаки: узгодженість; законність; спрямованість на попередження і розкриття злочинів; притягнення винних до відповідальності; розшук обвинувачуваних; забезпечення відшкодування збитку; сумісність; здійснення на основі не тільки законів, але і підзаконних актів; з метою вирішення завдань кримінального судочинства; процес ділового співробітництва; забезпечення безпеки учасників кримінального процесу.

Виходячи з цього, обов'язковість взаємодії суб'єктів ОРД зі слідчим обумовлена спільністю об'єкта їхнього впливу, єдністю завдань із забезпечення попередження, швидкого і повного розкриття та розслідування злочинів, розшуку злочинців, які переховуються, відмінністю сил, засобів і методів, а також об'єктивною необхідністю самостійного виконання покладених на них функцій.

Спільна діяльність слідчого та працівника органу дізнання становить соціальну діяльність, а отже на неї повністю розповсюджується положення соціальної психології. При взаємодії слідчого та оперативного працівника між ними виникають певні відносини, що формуються в результаті їх співпраці у роз-

критті та розслідуванні злочинів. Такі відносини учасників взаємодії можуть бути різними, як різними бувають їх особистісні якості - темперамент, переконання, спрямованість, емоційний стан тощо, в силу чого ці відносини можна розділити на два види: 1) офіційні відносини, що виникають між суб'єктами взаємодії, як носіями певних суспільних функцій; 2) неофіційні відносини, які складаються на основі симпатії чи антипатії, притягнення або відштовхування тощо. Не дивно, що між такими відносинами існує діалектичний зв'язок, адже саме їх формування проходить через орбіту спільної діяльності і професійного спілкування.

Відзначимо й те, що офіційні відносини слідчого й оперативного працівника органу дізнання регламентовані нормами кримінально-процесуального закону та відомчими нормативними актами МВС України, а отже є вужчими, ніж неофіційні відносини, що передбачають стосунки людини з людиною. Але як офіційні, так і неофіційні відносини суб'єктів кримінально-процесуальної діяльності повинні бути ретельно вивчені та досліджені, адже відсутність рекомендацій про те, як психологічно правильно будувати такі стосунки, негативно відбивається на організації процесуальної взаємодії. Дійсно, на ефективність співпраці слідчого й оперативного працівника в умовах взаємодії істотним чином може впливати співвідношення їх індивідуально-психологічних властивостей, при якому вирішальне значення має психофізіологічна і соціально-психологічна сумісність. «Вимога сумісності висувається не з міркувань «зручності» самих співробітників (такі «зручності» сумісність, безперечно, створює), а в ім'я забезпечення спільної роботи. Нехтування цим правилом ускладнює взаємодію співробітників, породжує негативні бар'єри у взаємовідносинах, що різко знижують ефективність співпраці. Під сумісністю розуміється такий ефект поєднання індивідів, який дає максимально можливий результат при даних умовах з мінімальними енергетичними витратами взаємодіючих членів групи. У нашому випадку

слід розрізняти сумісність *психофізіологічну* і *соціально-психологічну*.

Психофізіологічна сумісність – це головним чином співвідношення темпераментів, що характеризують динамічні особливості психічної діяльності взаємодіючих осіб.

Соціально-психологічна сумісність – це співвідношення професійних і морально-психологічних якостей особистостей.

Що стосується психофізіологічної сумісності, то в певних випадках вона може тією або іншою мірою впливати на характер взаємовідносин слідчого й оперативного працівників в умовах взаємодії. Так, у соціально-психологічній літературі зазначається, що особливості темпераменту, рухливість або інертність позначаються на особливостях товариськості. Товариськість є тією якістю, яка вельми необхідна і слідчому, і оперативному працівнику органів дізнання для їх плідної співпраці. Відомо, що найбільшу активність і виразність у взаєминах виявляють сангвініки. Тобто, якщо слідчий і оперативний працівник володіють цим типом темпераменту, то їх діяльність в умовах взаємодії, звичайно, буде продуктивною. Невідповідність темпераментів ускладнює взаємини.

Звичайно, може бути і так, що слідчий та оперативний працівник будуть взаємно доповнювати один одного. Але не можна не враховувати й того, що у таких випадках стосунки слідчого й оперативного працівника в умовах взаємодії звичайно пов'язані з певними емоційними переживаннями (частіше за все негативного характеру), що завдає обом додаткового психологічного навантаження. Таким чином, враховуючи різні погляди вчених, *під взаємодією слідчого з органами дізнання для розшуку та встановлення місця знаходження обвинуваченого, на нашу думку, слід розуміти узгоджено-організований відповідно до діючих законів і підзаконних нормативних актів, психологічно обумовлений процес офіційних та неофіційних взаємин співробітництва шляхом доцільного поєднання методів і засобів, притаманних цим службам, на основі взаємодопомоги і взаєморозу-*

міння – з метою ефективного вирішення завдань кримінального судочинства і забезпечення безпеки учасників кримінального процесу.

Вважаємо, що умовою ефективності взаємодії слідчого з органом дізнання в процесі розшуку та встановлення місця знаходження обвинуваченого буде виступати взаємозацікавленість у вирішенні спільних завдань. Основним недоліком тут є розбіжність зацікавленості до взаємодії на різних етапах роботи, на що вже неодноразово звертали увагу вчені [6, с.151–152; 7, с.113–114]. Як показало опитування слідчих (57%), не співпадають інтереси слідчих з органом дізнання по зупиненим справам. Тому дуже важливим є здійснення самим слідчим розшукової роботи, налагодження особистісного контакту з органом дізнання та своєчасний обмін отриманою інформацією, яка може бути відомою обом сторонам взаємодії. Слід говорити про розбіжність інтересів, і, важливим є внесення в кримінально-процесуальне законодавство норм, які регламентували би спілкування слідчого та оперативного працівника.

Ефективність взаємодії слідства й оперативних підрозділів досягається дотриманням основних принципів (що в літературі іноді називаються умовами), під якими розуміється система основних правових положень, установок і ідей, що відбиває закономірності взаємовідносин між слідчими й оперативними підрозділами. До них відносяться

1. Відповідність спільної діяльності вимогам закону. Реалізація цього принципу в процесі взаємодії виражається в точному і неухильному дотриманні слідчими й оперативними підрозділами всіх законів і підзаконних нормативних актів, що регулюють їх спільну погоджену діяльність.

2. Організуюча роль і відповідальність слідчого за своєчасне і якісне розслідування злочинів, процесуальна відповідальність у виборі рішень, за винятком випадків, коли законом прямо визначено коло інших осіб. Зазначений принцип впливає з повноважень, визначених КПК України (ст.114 «Повноваження слідчого»), де зазначено, що при провадженні досу-

дового слідства всі рішення про напрямок слідства і про виконання слідчих дій слідчий приймає самостійно, за винятком випадків, коли законом передбачене одержання згоди від судді чи прокурора, і несе повну відповідальність за їх законне і своєчасне проведення.

3. *Самостійність органів дізнання у виборі засобів і методів оперативно-розшукової діяльності в межах чинного законодавства.* Відповідно до норм законодавства (ст.ст.103, 104 КПК України, ст.ст.7, 8 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність») прийняття оперативно-розшукових заходів із метою виявлення ознак злочину й осіб, що його вчинили, є винятковою компетенцією органів дізнання, правами яких наділені підрозділи кримінальної міліції, (ст.5 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність»). При взаємодії зі слідчим оперативний працівник діє в спільно погоджених межах (це стосується часу, мети та місця), але при цьому самостійний у використанні сил, засобів і методів рішення поставлених перед ним завдань.

4. *Спільне планування слідчих і оперативно-розшукових заходів - найважливіший організуючий початок будь-якої усвідомленої людської діяльності, необхідна передумова її ефективності.*

5. *Безперервність в організаторській роботі, активне використання досягнень науки і техніки в розкритті та розслідуванні злочинів.*

Наряду з принципами взаємодії характерними є форми такої діяльності, а саме:

1. *Складання погодженого плану слідчих і оперативно-розшукових заходів з встановлення.* В системі органів внутрішніх справ вимогу спільного планування закріплено у відомчих наказах. Погоджений план є організаційною основою комплексного використання сил і засобів міськрайлінорганів. У плані вказуються висунуті версії, а також конкретні особи, обґрунтовано підозрювані у вчиненні злочину, розподіляються обов'язки між виконавцями для перевірки висунутих версій, установлюється термін виконання запланова-

них заходів. Слідчі дії та оперативно-розшукові заходи щодо розкриття злочинів плануються і здійснюються на основі розмежування компетенції слідчого, оперативного працівника і працівників інших служб органів внутрішніх справ. Основою для упорядкування такого плану є матеріали, зібрані слідчим і оперативним працівником спільно та окремо. Особливістю такого плану є те, що в ньому вказуються не заходи оперативного характеру, а ті обставини, які оперативний працівник повинен установити. Головне завдання в цьому виді планування - уникнути дублювання і максимально використовувати можливості як слідчого, так і співробітника оперативного підрозділу, тому вони зобов'язані негайно повідомляти один одному інформацію, яка має значення для виконання плану.

Наявність такого плану не звільняє працівника органа дізнання від упорядкування плану оперативно-розшукових заходів, що передбачає конкретні не процесуальні форми, методи і джерела одержання інформації, що не належать до ведення слідчого. При необхідності з планом оперативно-розшукових заходів може ознайомитися слідчий та висловити свої пропозиції, засновані на доказах, зібраних у справі. Наявність окремого плану оперативно-розшукових заходів забезпечує невтручання слідчого в оперативну діяльність співробітників оперативних підрозділів, що застосовують при її здійсненні спеціальні методи і засоби.

2. *Виконання органом дізнання слідчих або розшукових дій за дорученням або вказівкою слідчого* (ст.114 КПК України). Що стосується психологічних взаємовідносин між слідчим та іншими працівниками міліції, то в цій співпраці виникають певні проблеми. Так, на підрозділи міліції згідно з Законом України «Про міліцію», ст.103 КПК України покладаються об'ємні завдання, і інколи отримавши окреме доручення від слідчого, дехто вважає, що на них перекладаються обов'язки слідчих. Тому, перш за все, рекомендуємо доручення починати зі слів «прошу...». Психологічні особливості взаємовідносин під час надання

доручення органу дізнання потребують дослідження деяких факторів: компетентності особи, якій доручається проведення слідчих дій чи розшукових заходів; об'єму роботи та затрати часу, сил, засобів, необхідних для виконання доручення; конкретність доручення слідчим та його форма.

3. *Спільна погоджена діяльність у складі слідчо-оперативної групи.* Слід зазначити, що кримінально-процесуальним законодавством не передбачено створення оперативно-слідчих груп. У ст.119 КПК України мова йде тільки про провадження слідства в справі декількома слідчими. Створення СОГ пов'язано з позитивним практичним досвідом і закріплено в підзаконних нормативних актах.

4. *Обмін інформацією та спільне обговорення результатів слідчих і оперативно-розшукових заходів.* У процесі взаємодії слідчий і працівники кримінальної міліції регулярно повинні обмінюватися інформацією, що має значення для розшуку та встановлення місця знаходження обвинуваченого. Способи одержання інформації різноманітні: ознайомлення з оперативно-розшуковими матеріалами, що стосуються розслідуваного злочину (для слідчого); ознайомлення з матеріалами кримінальної справи (для оперативного працівника); обмін інформацією – як письмовою, так і усною – (для слідчого й оперативного працівника). Інформація повинна бути корисною, повною і по можливості точною. Передавати інформацію потрібно вчасно, інакше вона не принесе користі. Вчасно передана інформація усуває дублювання у функціях учасників взаємодії, сприяє точному виборві напрямків їхньої спільної діяльності. Слідчий повинен радитися з оперативним працівником про прийоми реалізації відомостей, отриманих оперативним шляхом, щоб не допустити розголошення даних про джерела цих відомостей і використаних для їхнього одержання оперативних засобах. У свою чергу, оперативний працівник не має права розголошувати дані досудового слідства (ст.121 КПК України).

Розглянуті форми взаємодії органів досу-

дового слідства й оперативних підрозділів повинні використовуватися залежно від етапів провадження у справі, обсягу майбутньої роботи, кількості учасників взаємодії й інших обставин. Залежно від мети взаємодія може бути: разова – виконання оперативним співробітником тільки одного доручення слідчого; епізодична – кількаразове притягнення слідчим працівників кримінальної міліції до участі у провадженні різних слідчих дій або виконання ними окремих слідчих і розшукових дій за дорученнями слідчого; постійна – здійснюється протягом усього досудового слідства, частіше за все в складі слідчо-оперативних груп, створених для розкриття тяжких злочинів. Практика свідчить, що цей вид взаємодії є одним із найбільш ефективних в досягненні цілей кримінального судочинства.

Таким чином, проаналізувавши теоретичні та правові основи взаємодії, її принципи та форми можна дійти таких висновків:

Взаємодія – це комплексне явище, яке необхідно розглядати з позицій філософії, права, соціальної психології та управління; це визначений вид взаємозв'язку суб'єктів, що вирішують єдині або взаємозалежні завдання. Цей взаємозв'язок – ділове співробітництво, що виявляється в спільній погодженій діяльності. Таким чином, сутність взаємодії – це взаємозв'язок суб'єктів розкриття та розслідування злочинів.

До того ж, розглянуті положення дозволяють визначити, що взаємодія слідчого та працівників органу дізнання – це заснована на законах і підзаконних нормативних актах їх спільна погоджена діяльність, спрямована на прийняття всіх передбачених законом заходів, забезпечення всебічного, повного й об'єктивного розслідування, розшук та встановлення місця знаходження обвинуваченого при керівній і організуючій ролі слідчого та чіткому розмежуванні повноважень органів слідства й оперативних підрозділів.

Процес професійного спілкування у кримінальному судочинстві є системою офіційних і неофіційних взаємовідносин суб'єктів взаємодії та означає встановлення, підтримку та

розвиток психологічного зв'язку між співробітниками й іншими людьми. Під правовою регламентацією взаємодії слід розуміти приписи законів і підзаконних актів, якими власне і визначається зміст і форма взаємодії.

ЛІТЕРАТУРА

1. Венедиктов В. С. Проблеми криміналістичних досліджень у працях вчених Національного університету внутрішніх справ / В. С. Венедиктов // Актуальні проблеми сучасної криміналістики : матеріали міжнародної наук.-практ. конф. – Сімферополь : Доля, 2002. – Ч. 2. – С. 5–8.

2. Кримінально-процесуальний кодекс України : від 28.12.1960 р., № 1001-05 // ВВР УРСР. – 1961. – № 2. – Ст. 15.

3. Закон України «Про оперативно-

розшукову діяльність» : від 18.02.1992 р., № 2135-ХІІ // Голос України. – 27.03.1992.

4. Закон України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» : від 30.06.1993 р., № 3341-ХІІ // Урядовий кур'єр. – 12.08.1993.

5. Закон України «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві» : від 23.12.1993 р., № 3782-ХІІ // Голос України. – 02.03.1994.

6. Карпец И. И. Проблемы преступности / И. И. Карпец. – М. : Юрид. лит., 1969. – 167 с.

7. Гаврилов А. К. Совершенствование взаимодействия аппаратов и оперативных служб МВД при расследовании преступлений / А. К. Гаврилов, В. А. Михайлов // Использование норм права в борьбе с преступностью : труды Омской высш. шк. милиции МВД СССР. – 1972. – Вып. 12. – 133 с.

Стратонов В. М. Загальні положення взаємодії слідчого з органом дізнання в процесі розшуку та встановлення місця знаходження обвинуваченого / В. М. Стратонов, О. В. Захарченко // Форум права. – 2011. – № 1. – С. 982–988 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2011-1/11cvmmzo.pdf>.

Наведені форми взаємодії слідчого з органом дізнання, розкрито основні принципи співпраці слідчих та оперативних підрозділів, запропоновано визначення поняття взаємодії слідчого з органом дізнання.

Стратонов В.Н., Захарченко О.В. Общие положения взаимодействия следователя с органом дознания в процессе розыска и установления места нахождения обвиняемого

Приведены формы взаимодействия следователя с органом дознания, раскрыты основные принципы сотрудничества следственных и оперативных подразделений, предложено определение понятия взаимодействия следователя с органом дознания.

Stratonov V.N, Zaharchenko O.V. General Provisions of Interaction of the Inspector with Body of Inquiry in the Course Of Search and an Establishment of the Location Accused

Reduced forms of interaction of the inspector with inquiry body, are opened main principles of cooperation of investigatory and operative divisions, definition of concept of interaction of the inspector with inquiry body is offered.